

alene havde fortjent, at man ikke stillede noget Ændringsforslag som det, det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard har stillet, men han har egentlig gjort sig fortjent til en stor national Belønning. Nu har jeg nok hørt nogle ærede Medlemmer sige, at dette ikke er rigtigt, thi det var Udvalget i al Almindelighed, der skønnede over, hvor meget der stod til Raadighed for det danske Folk. Men at sige, at det var dette Udvalg som Helhed, der anviste, hvorledes vi skulde bære os ad, det er en fuldkommen Misforstaaelse. For at afgøre, paa hvilken Maade man skulde anvende, hvad det danske Folk var i Stand til at producere, maatte man bl. a. vide, hvorledes den menneskelige Ernæring skulde ordnes, og det kan Lægfolk slet ikke dømme om. Heller ikke noget æret Medlem af dette Ting er i Stand til at danne sig nogen som helst selvstændig Dom om denne Ting. Det er et fysiologisk, videnskabeligt Spørgsmaal, og det fremgaar klart af Udvalgets Betænkning, at det er Undersøgelser, der først er iværksat af Svenskeren Siven, derefter af Amerikaneren Chittenden og af Danskeren Hindhede, som er Grundlaget for de Betragtninger, ud fra hvilke man rationerede i Krigsaarene. Det var hele det danske Folk, der fulgte Hindhede til Bedste for vor Nation. Derfor er det ærede Medlem fuldkommen paa Vildspor og har ikke forstaaet et Muk af det hele, naar han siger, at ikke ret mange følger Dr. Hindhede.

Jeg maa dernæst tilbagevise den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard gjorde gældende, idet han sagde — det er ikke et ordret Citat —, at man ikke kan lægge saa megen Vægt paa disse fremmede Videnskabsmænds Anbefalinger af Dr. Hinhede, fordi de er flere Aar gamle. Det er jo i denne Sag ganske ligegyldigt, om Anbefalingerne er af Dags Dato eller gamle. Det, det her drejer sig om, er, hvorvidt det er Udtalelser, der anerkender den rent videnskadelige Betydning af Dr. Hindhedes Undersøgelser, og hvad det angaar, er der ikke det mindste i Vejen med de udenlandske Videnskabsmænds Udtalelser. Jeg skal nu for ikke at trætte det høje Ting ikke oplæse alle de foreliggende Udtalelser, men nøjes med en enkelt, som jeg haaber, den højtærede Formand vil tillade mig at citere. Det er Udtalelse Nr. 2, der lyder saaledes: „I Anledning af Deres ærede Skrivelse af 20. d. M. skal jeg tillade mig ærbødigt at meddele, at jeg med Hensyn til den Ernæring, hvorover De hidtil har anstillet Forsøg, staar paa et andet Standpunkt, saaledes som jeg har tilskrevet Dem,

men fordi den virkelige Sandhed kun plejer at findes ved at følge forskellige Retninger og Anskuelser, anser jeg det for meget vigtigt, at De fortsætter Deres Forsøg.“ Denne Udtalelse er underskrevet: „Med kollegial Hilsen Prof., Dr. König, Geheime-regeringsraad, Direktør for Landbrugsforsøgsstationen i Münster,“ et højt anset videnskabeligt Navn i Tyskland. Jeg kunde med samme Vægt anføre de andre Udtalelser af Fagmænd til Forsvar for Dr. Hindhede. Det har altsaa ikke den allermindste Smule at sige i denne Sammenhæng, at Udtalelserne er af ældre Dato.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at efter hans Mening kunde dygtige Husholdningslærerinder med samme Ret fortjene en Belønning for deres Arbejde. Nu skal jeg ikke sige den mindste Smule ufordelagtigt om Husholdningslærerinderne, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det, de ved, ved de alene fra de videnskabelige Fysiologer, og naar disse mere eller mindre dygtige Damer gør Gavn i den Retning, det ærede Medlem omtalte, er det bl. a. og isærlig høj Grad paa Grundlag af Dr. Hindhedes videnskabelige Undersøgelser. Hvis han derfor erkender, og det har han jo gjort, at Husholdningslærerinderne kan fortjene Anerkendelse, ligger der deri en Indrømmelse af, at Dr. Hindhede saa meget mere fortjener en Anerkendelse for sit Arbejde og ikke fortjener, at man nedskærer Understøttelser til Fortsættelse af hans videnskabelige Forsøg.

Men det ærede Medlem gjorde sig dernæst skyldig i en Misforstaaelse, da han talte om Forholdet mellem Videnskaben og det praktiske Liv, idet han sagde, at det maa dog være et Vilkaar, at Videnskaben gør Nytte for det praktiske Liv. Saaledes kan man ikke ræsonnere, det er en alt for farlig Tankegang, for Sagen er den, at det, der i et givet Øjeblik kan siges at være fuldkommen unyttigt for det praktiske Liv, inden man aner det, kan vise sig at have den allerstørste Betydning for det praktiske Liv. Jeg skal kun nævne det ærede Medlem et eneste Eksempel. Da Tyskeren Hertz ved en Række fuldkommen stringente videnskabelige Forsøg, som ikke havde det mindste med det praktiske at gøre, havde paavist, at det var muligt at sende elektriske Bølger gennem Luften, havde det i Øjeblikket ikke nogen som helst praktisk Betydning, men da Marconi, som var et Geni — det tør jeg ikke sige at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard er —, fik fat i disse Forsøg, blev det til den traadløse Telegrafering.